

Č. 8389.

Školství: * Ustanovení § 3 odst. 1. věty druhé vl. nař. č. 339/1919, pokud přiznává profesoru vysoké školy remuneraci za konání paralelních cvičení praktických podle § 10 zák. č. 78/19 toliko, vede-li cvičení bez pomoci zvláštního cvičitele, odporuje zákonu.

(Nález ze dne 27. ledna 1930 č. 27.263/28).

Prejudikatura: Boh. A 8277/29.

Věc: Dr. Ing. Jaroslav M. v Praze proti ministerstvu školství a národní osvěty o remuneraci za paralelní cvičení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podle zprávy děkanství vys. školy speciálních nauk na českém vysokém učení technickém v Praze konal st-1 v zimním běhu 1927/28 praktická cvičení z praktické fotografie po 4 týdenních hodinách s 585 (300) posluchači a s jednou pomocnou silou a to v 10 paralelních odděleních, začež mu byla navržena remunerace 10.000 Kč. Min. škol. povolilo však výnosem z 9. března 1928 remuneraci toliko 2.000 Kč. Proti tomu jest podána stížnost, o níž nss takto uvážil:

Zákon ze 13. února 1919 č. 78 Sb. ustanovuje v § 10 odst. 1, že »profesoři (vysokých škol), kteří konají s posluchači laboratorní, konstruktivní a jiná praktická cvičení, požívají za to remunerace od 1.000 do 2.000 Kč«, kterou vyměřuje vyučovací správa, přihlížejíc k veškerým okolnostem, rozhodným pro ocenění výkonu, o který jde a k návrhům sborů profesorských; v odst. 2 se pak uvádí, že »ukáže-li se, hledíc ke značnému počtu účastníků semináře, prosemináře nebo praktického cvičení potřebným zříditi paralelní oddělení, budiž za jeho řízení poskytnuta další remunerace dle téhož měřítká stanovená«. »Zřídí-li se po návrhu sboru profesorského k vedení takového paralelního oddělení zvláštní cvičitel postavený pod dohled profesora, budiž k tomu přihlíženo při vyměřování remunerace profesorovy«.

K tomu stanoví § 3 odst. 1 vl. nař. č. 339/19, že »remunerace podle § 10 zák. č. 78/19 přísluší profesoru za konání cvičení praktických v § 10 blíže označených. Koná-li týž profesor ve školním roce více cvičení praktických, nebudiž remunerace vyměřována za každé cvičení zvláště, leč by šlo o cvičení paralelní vedené bez pomoci zvláštního cvičitele (§ 10 odst. 2)«.

V daném případě domáhá se st-1 povolení remunerace 10.000 Kč za konání 10 paral. oddělení ve cvičeních z praktické fotografie, stavě se na stanovisko, že § 10 odst. 2 zák. dává mu nárok na zvláštní remuneraci po 1.000 Kč až 2.000 Kč za každé jednotlivé paralelní oddělení. Žal. úřad naproti tomu, jak patrně z toho, že nař. rozhodnutí povolilo st-1 za paralelní cvičení jen remuneraci 2.000 Kč a jak potvrzeno též vývody odvodního spisu, má za to, že za několikeré paralelní oddělení přísluší remunerace podle § 10 odst. 2 jen jednou. — Nss neshledal tento výklad § 10 odst. 2 zák. č. 78/19 správným.

§ 10 dává v odst. 1 — jak zřejmo z textace tohoto předpisu — nárok na remuneraci 1.000 Kč až 2.000 Kč za konání praktických cvičení a to podle § 64 zák. č. 103/26 za semestr. Když pak odstavec II. § 10 mluvě o potřebě zřídití paralelní oddělení (při praktickém cvičení), poskytuje za jeho řízení další remuneraci stanovenou podle měřítka uvedeného v odst. 1), je již ze slovního znění tohoto předpisu (za jeho řízení) zřejmo, že zákon poskytuje nárok na odměnu za každé jednotlivé paralelní oddělení. Tento názor vyslovil nss také již v nál. Boh. A 8277/29.

Zásadní nazírání žal. úřadu na význam předpisu § 10 odst. 2 zák. č. 78/19 není tudíž správným. Vzhledem na uvedené znění zákona a výklad shora podaný nelze ovšem, jak stížnost důvodně vytýká, shledati nahoře cit. předpis § 3 odst. 1 věty 2 vl. nař. č. 339/19 ve smyslu § 55 úst. list. za shodný se zákonem, pokud totiž podle něho zvláštní remunerace za cvičení paralelní má býti povolena jen tehdy, koná-li je profesor bez pomoci zvláštního cvičitele. Omezení toto není kryto zákonem a není tudíž závazné. Nemohl by tedy žal. úřad nař. rozhodnutí po právu opíratí ani o tento předpis.

Poukaz odv. spisu na domnělé nebo skutečné nesrovnalosti, které podle názoru žal. úřadu by plynuly z nazírání stížnosti na význam sporného předpisu § 10 zák. č. 78/19, nemůže míti rozhodného významu, právě tak jako žal. úřadem vyzdviho vaný »úmysl« a »logický smysl« zákona, poněvadž jednak zkoumá nss jenom zákonitost konkrétního rozhodnutí, nikoliv však účelnost jeho nebo vhodnost zákonného předpisu, jednak rozhoduje při výkladu ustanovení zákona v prvé řadě to, co zákon řekl, nikoliv co podle názoru zúčastněných snad projevíti chtěl anebo by byl projevíti měl.

Ovšem musí ve smyslu § 10 odst. 2 zák. jíti o skutečné paralelní oddělení, tedy o další cvičení, které rozsahem svým časově a obsahově je shodné se cvičením základním. Že by však v daném případě sporná paralelní cvičení tomuto požadavku nevyhovovala, žal. úřad ani v nař. rozhodnutí ani v odv. spise netvrdí a neměl proto ani nss příčiny zkoumati sporný případ s tohoto hlediska.

Jelikož dále min. škol. v daném případě neodepřelo schváliti konání oněch 10 paralelních oddělení v praktických cvičeních z fotografie, resp. neodepřelo povolení remunerace v žádané výši z důvodu, že by konání příslušných paralelních cvičení nebylo bývalo min. povoleno, neměl nss také příčiny zkoumati, zda konání paral. cvičení vůbec a nárok na honorování jich zvláště předpokládá výslovného, po případě také předchozího schválení min. školství.

Z těchto úvah bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 8390.

Mimořádná opatření poválečná: * Směrné ceny uvedené v § 15 vl. nař. č. 516/20 nelze považovati za prodejní ceny podle § 6 odst. 2 zák. č. 568/19.

(Nález ze dne 27. ledna 1930 č. 32.832/28).